

IGOR ZIMIC: PRELOMNICE

Likovno ustvarjanje Igorja Zimica se je začelo kot dialog z vizualno stvarnostjo, ki je bila zanj zavezujoč optični normativ. Doseči njeno adekvatnost na slikovnem polju pa tisti cilj, ki se mu je skrbno in z ljubeznijo posvečal. Potovanje po likovnem svetu je bilo vseskozi povezano tudi z lastnim raziskovanjem in študijskim poglobljanjem ter tako z vsebinskim kot likovnim razmišljanjem. Postopoma ni bil več ustvarjalno izpolnjen, če mu je uspelo doseči le istovetnost med videnim in naslikanim, če mu je uspelo uresničiti perspektivična načela, doseči oblikovno dovršenost, volumetričnost, se občutljivo približati barvnim danostim in seveda izgraditi prava kompozicijska izhodišča. S sliko je želel povedati več, vendar ne na neposredno prepoznaven način. Podobo je želel podpreti s svojo občutljivo percepcijo, s pronicljivo analizo vsebine, z asociativnimi namigi in metaforami. Zamikale so ga simbolne dimenzije, preoblikovana in globlje sporočilna pomenskost. Pripoved je želel spremeniti v izpoved, realno stanje v osebno duhovno videnje. Intenzivnost doživljanja in odzivanja je prelil v (s)likovni jezik. Tako je v likovno formalnem smislu stopil na pot reduciranja, preoblikovanja in avtorskega artikuliranja. Izoblikoval je lastno izraznost, ki se z leti ustvarjalnega zorenja nadgrajuje, variira in se spreminja, a temeljna zanimanja ostajajo kot neomajna smernica, kot (p)osebna ustvarjalna koda. Slikar vselej stremi po globljem in prenesenem pomenu, doseči želi s čutnostjo napolnjeno in v simboliko odeto sporočilnost, prizadeva si za intenzivno barvno paletu in uresničuje zanimanje za strukture, za poudarjeno površinsko dogajanje. Abstrahiranja mu omogočajo, da izrazi tisto, kar je samo njegovo, kar ima njegovo zgodbo, čutenje in sporočilo. V tej smeri ga nedvomno podpirajo veliki slikovni formati. Do njih ima posebno afiniteto, saj ne utesnjujejo njegove ustvarjalne svobode, na njih pa še posebej pride do izraza tudi avtorjeva izjemna ustvarjalna energija.

K ustvarjanju ga vabi življenje, dogajanje v njem samem in okrog njega, intimna osebna in družbena situacija. Je subtilen in angažiran ustvarjalec, ki zaznava in čuti, ki ga najrazličnejše teme usmerjajo, spodbujajo, iritirajo, da izrazi svoj pogled, svoj odnos, tudi kritiko. S skrbnim izborom likovnih izrazil in formalnih rešitev, načinov in pristopov naredi v obravnavani temi vidno tudi tisto, kar je nevidno. Posamezna tematska izhodišča ga popolnoma okupirajo in tako se vrstijo dela v ciklih. Z eno samo sliko ne more vsega izpovedati, zato nastajajo nove in nove. Ko čuti, da je povedal vse, da je našel racionalno in emocionalno razlago, da je na likovni način v polnosti osvetlil pomen, da je iz sebe dal in iz svojega medija izčrpal vse, kar ga teži, začne z novo temo. Ob zaključku se počuti lahkotno, veselo, samouresničeno. Doživi neke vrste katarzo. V svojem delovanju uresničuje načelo Norberta Lyntona, ki pravi, da je umetnik tudi učitelj, njegovo delo pa apel.

Pogled nazaj kaže, da je Igor v svojem življenju in ustvarjanju naredil pomembne premike, da je znal z likovnimi besedami odgovoriti na marsikatero dogajanje in stanje. Preizkušnje in spremembe je prevedel v likovne podobe. Na vprašanja je vedno našel likovni odgovor. Ta je zanj edini pravi in pomirjujoč. Prelomnice so botrovale novim likovnim ciklom. Likovna izrazna sredstva pa so tista, ki mu omogočajo uresničevanje percepcije časa in prostora ter osebnih duhovnih in duševnih stanj. Omogočajo mu najti najbolj verodostojen odgovorov.

V eni izmed serij se je slikar poklonil briškim vasicam. Ujel je temeljne poteze krajinskega obraza, arhitekturo, vraščeno v slikovito okolje, svetlobo v toplih tonih. Predstavil je resničnost, v katero iz linijsko razparceliranega in geometrijsko učinkujočega obrobja silijo pravolinijske črtne sledi, a bistvo prizora ohranjajo v njegovi enovitosti in prepoznavnosti.

Ciklično ukvarjanje z zapletenimi vozlastimi formami je poimenoval *Objem*. Z njimi je zaplete in preplete »presekal« na likovno prepričljiv način, v izbranih pomenljivih barvah, v jasno predstavljenih prostorskih planih, v skrbni modelaciji, v strukturah in napetih, polnoplastično predstavljenih formah, ki pridejo veličastno do izraza na barvno intenzivnih, a bolj ali manj monokromnih slikovnih ploskvah.

Sorodne likovne poudarke premorejo tudi njegova odzivanja na temo genetike, kjer pa so oblike ostrejše.

Dotika se ga usoda boškarina, kjer v pestro koloristično dogajanje umesti tablico, s katero doseže kompozicijski poudarek in večplastno utrdi sporočilnost.

»British exit« ne dobi le politične, gospodarske in družbene podobe, temveč postane *Brexit* s svojstvenim avtorjevim likovnim pristopom in vsebinsko pomenljivo razlago, exit v tisto in takšno likovno govorico, ki ob poglobljenem pogledu in skrbni analizi izpričuje ažurnost, tankočutnost in domišljijско odprtost stvaritelja.

Kurent na njegovih slikovnih poljih ni le prepoznaven pustni lik. Avtor se je poglobil v njegovo mitološko ozadje, v njegovo vlogo in vse to vključil v kompleksno, večplastno grajeno likovno predstavitev.

Tudi šopek v slikarjevem slogu še zdaleč ni tradicionalni motiv s klasično kompozicijsko zasnovo in predstavnostjo. Njegove rože namreč zacvetijo na poseben način, za avtorja značilen in prepoznaven. Ostre oblike cvetov žlahtnijo drobni nanosi, koloristično bogastvo pa dodatno razpirajo svetlobe in platenja.

Svetloba, ki prežarja slikovni prostor in ožarja tudi hladnejše barvne vrednosti ustvarja na sliki *Joy* veselo razpoloženje, ji daje odprtost in globino.

Ne glede na motiv, se v slikarjevih delih kot nekakšen emblem že nekaj časa pojavlja oblika piramide, telo, ki daje njegovim organskim formam geometrijski ritem, a bistvo telesa se vendarle skriva povsem drugje. Za avtorja namreč predstavlja simbol upanja.

Slike Igorja Zimica postajajo vse bolj notranje dinamične, polne soočanj nasprotij, a vendarle vseskozi skrbno grajene in popeljane v stanje ravnotežja. Dinamiko jim dajejo barvni odnosi, soočanja med ostrimi in mehki oblikami, med strukturalnimi poudarki in gladkimi deli, med linijami in ploskvami, med elementi izpovednosti in spremljajočim ozadjem. Kompozicije so premišljene in osmišljene. Zdi se, da jih določa bipolarnost tako v likovnem kot v vsebinskem smislu. Nasprotja in dvojnosti pa zna avtor balansirati, uravnovesiti, in to ne le na sliki s tovrstnim naslovom. To so principi notranje gradnje, s katerimi uresničuje intimno čuteča in hkrati obče univerzalna stanja ter reflektira večne analogije življenja in sveta. V slikah je zaznati horizontalne in vertikalne orientacije. Če so slike horizontalno zasnovane, so elementi izpovednosti tisti, ki vertikalno rastejo in se tako rekoč iz zemeljske sfere

dvigujejo v nebesne, iz materialne v duhovno. Tudi sicer se v njegovih delih nenehno srečujejo mehke, organske, čutne forme z ostrimi, geometrijskimi, razumskimi.

Intenzivna, močna, žareča in na široko odprta barvna paleta, igra dialogov, kontrastnih in komplementarnih stanj, v najnovejših delih pa tudi transparence, ki odkrivajo večplastnost in razpirajo bogastvo likovnih efektov, Igorja Zimica zaznamujejo kot zapriseženega kolorista. Barve so njegovo magično sredstvo izražanja, so moč in energija, vir razpoloženskosti in »skrivne« sporočilnosti. Zgornje vrednosti, njihova žarilnost in intenziteta, so pogojene s spodnjimi nanosi. Avtor se z barvami igra, razkriva zapisanost primorski koloristični tradiciji, vselej pa je v njegove barve umešan simbolni pomen. V naboru nad vsem dominira slikarjev pogled na svet, njegova ekspresija, njegovo intimno stanje in zavedanje. Avtor želi zapustiti kožo narave, kot bi rekel Kandinski, da bi izrazil več sebe. In vendar, če še naprej parafraziram s Kandinskim, ne želi zapustiti tudi nje same, njenih zakonov, zato se v njegovih slikah srečujejo barve, ki objektivizirajo štiri elementarna znamenja, ki zrcalijo zemljo in nebo, odražajo materialno in duhovno. Nepogrešljiva mu je prisotnost bele, posega po črni, a obe dozira v premišljeno odmerjenih količinah. Slikarjev ustvarjalni čas bi lahko razdelili celo na posamezne nosilne barve. Njegova slikarska platna namreč živijo v prevladujoči modri, nato rdeči, pa tudi v vijioletnih tonih. Začel je uporabljati zeleno, ki jo v preteklih slikarskih serijah ni zaznal. Najnovejše obdobje pa ima ob intenzivnih vrednostih protipol v pastelnih barvah. Čiste, intenzivne barve, nanešene v obliki bogatih barvnih impastov, sestavljene v pogosto dramatično napete, celo drzne konfrontacije, se srečujejo s tistimi, ki kažejo na mehka prehajanja, prelivanja in celo pretakanja, kar je še posebej opazno na slikah, na katerih nas zgornji deli slikovnega polja usmerijo v nebesne sfere.

Ob energiji barv vse bolj zaznavamo tudi energijo poteznosti, drobljeno v segmentirane, a odločne potege, ki sestavljajo elemente izpovednosti. V preteklosti so nanosi nastopali v večjih barvnih ploskvah, danes pa vse bolj živo in trepetajoče oblikujejo slikovno površino. Na njej pa imajo posebno mesto pravolinijski potegi, ki s svojo ostrino režejo slikovno polje, vendar ga nikoli ne razkrajajo. Zaznati je, da je teh v najnovejših delih manj.

Avtorjeva snovanja so tudi pot k strukturam slikovne površine, k površinski razgibanosti in poudarjenosti. Barvne vrednosti se zaradi njih še dodatno krepijo in razpirajo. Avtorjevo nagibanje v tridimenzionalnost bi lahko povezali tudi z obrtjo, ki je del njegove družinske tradicije in mu je prinesla marsikateri izziv ter ga obogatila z izkušnjami, ki jih sedaj lahko s pridom izkorišča tudi v slikarskem mediju. Z njimi je izostril tudi likovno-estetske norme, ki delujejo po principu uravnotežene estetike nasprotij.

Igorja Zimica je življenje odpeljalo v drugačno smer, kot si je sprva želel. Namesto šoli za oblikovanje, se je posvetil študiju elektrotehnike. A notranji klic po likovnem ustvarjanju ga je kasneje vendarle pripeljal na področje likovnega ustvarjanja, ki ga je uspešno usklajeval s svojimi službenimi in družinskimi obveznostmi. Tako se njegove likovne zgodbe na slikarskih odrih odvijajo že od začetka 80-ih let, enkrat z večjo, drugič z manjšo intenzivnostjo, a najpomembneje je, da je Igor človek trdnih odločitev in močne notranje ustvarjalne nuje.

Likovno izražanje je njegova ustvarjalna strast, ki se ji posveča s predanostjo. V najnovejšem ustvarjalnem obdobju je odrinil v nove sfere (slika *Odrini se*), nekoliko izčistil slikovno dogajanje, dal poudarek segmentiranim, odprtim nanosom, mehkim formam ter poetičnim prelivanjem oblakov, ki pljujejo po nebu. Naredil je še eno prelomnico v svoji ustvarjalnosti, ne da bi prelomil zavezo z vsem tistim, kar določa njegovo poetiko in ji daje nezamenljivo avtorsko svojstvenost.

Sedaj pa odlaga tudi službene obveznosti in nova prelomnica mu bo omogočila, da se bo še z večjo predanostjo posvetil mediju, ki ga osrečuje, kliče, ki ga čuti in ga sprejema za svojega sogovornika in zaupnika, za modreca, s katerim lahko rešujeta situacije in ohranjata upanje.

Dragi Igor, naj bo tvoje ustvarjanje in življenje *Joy, Veselje*, barvito, s svetlobo prežarjeno, sproščeno in nezadržno ...

Anamarija Stibilj Šajn